

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצולת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: דזי	שם משפחה: ניזר
--------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם נעורים:	בלועזית	שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה:
מין: ז / נ	בלועזית	שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה:
תאריך לידה: 26.5.1932	בלועזית	מקום לידה (ישוב, מחוז): טוניס
ארץ לידה: טוניסיה	Tuniss	שם פרטי של האב: אלברט
	שם פרטי ושם נעורים של האם: אסתר סלמה	שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):
	שם נעורים של האישה:	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה (ישוב, מחוז): טוניס
ארץ המגורים: טוניסיה	בלועזית	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:
	Tuniss	מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): טוניס בטוניסיה
חבר בארגון או בתנועה:	מקצוע לפני המלחמה:	האם היית בגטאות? אילו ומתי?
		האם היית במחנות? אילו ומתי?
תאריך השחרור: _ _ / _ _ / _ _		מקום השחרור:
	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? טוניס	האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?
שם האנייה: (אם עלה בדרך הים)	שנת העליה: 1961	מקומות/מחנות בדרך לארץ: מרסיי בצרפת

אנא ספרי על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1932 בטוניס. כשהייתי בת שנה, נפטר אבי, ונשארוני אני, אמי ואחותי הקטנה. אמי עבדה בבית מלון ופרנסה אותנו. בקושי ראינו אותה והיא עבדה הרבה מאוד. סבלנו ממצוקה כלכלית קשה, סבלנו מעוני, הן בביגוד והן באוכל. התגוררנו אצל דודתי. בילדות למדתי במדרשה, אבל לא למדנו קרוא וכתוב בעברית.

נא ספרי על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביונדראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אוווקאציה למרכז ברית המועצות):

כשהתחילה המלחמה הייתי ילדה בת 13. היינו עומדים בתור ארוך על מנת לקבל פרוסת לחם. הגרמנים לקחו את הגברים בטוניס לעבודה, וכך גם לקחו את אמי. אני ואחותי היינו עם דודתי במשך כל המלחמה. בעלה של דודתי נהרג על ידי הגרמנים, היות והיה נכה. היה עוצר תמידי שהטילו הגרמנים בטוניס. כשהיו אזעקות, התחבאנו בתעלות שחפרו היהודים שנלקחו לעבודות. התחבאנו כל המלחמה בדירה קרובה לדירתה של דודתי. הדירה הייתה שייכת לערבים, ובכל פעם שגרמנים באו לחפש יהודים בבניין המשפחה הזו הסתירה אותנו. בתחילת המלחמה הנאצים לקחו את הילדים, אותי ביניהם, לחדר חשוך. תלשו לנו את השיער ושמו לנו חומר כימי על הראש. בגלל זה לא צמח לי שיער. הדבר התבצע עשרות פעמים והיה מלווה בכאבים רבים. זה הביא אותי להרבה טיפולים בארץ על מנת להצמיח את השיער מחדש.

אנא ספרי על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

כשנגמרה המלחמה, הייתי בת 16 וגרתי עדיין בטוניס. אחותי, אירן עזריה (ניזר) התחתנה בגיל 17 ועלתה לארץ בשנת 1953. אני נשארת בטוניס עם אמי. עזרתי לה בעבודות משק בבית המלון בו עבדה. כך חיינו, עד לעלייתנו ארצה בשנת 1961. ערבי מטוניס רצה לחטוף אותי ולשאת אותי לאישה. יום אחד הלכתי לשוק ואותו ערבי עקב אחריי. ניסיתי להתחבא ממנו, אבל הוא מצא אותי ואיים עליי באולר. התעלפתי והוא ברח. סיפרתי לאמי את הסיפור, ואז הלכנו לסוכנות היהודית וסיפרנו להם את מה שקרה. הם השמידו את כל המסמכים המזהים שלנו, כדי שלא יידעו שאנחנו עולים לארץ. בלילה לקחו אותנו לספינה שהביאה אותנו מטוניס למרסיי. כשהגענו למרסיי, קיבלו אותנו אנשי הסוכנות היהודית ונתנו לנו מיטה קטנה, אוכל ומקום להיות בו. היינו במרסיי שבוע ובאנו משם לישראל בטיסה.

נא ספרי על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כשהגענו במטוס בשנת 1961, לקחו אותנו לנחלת עדה בהרצליה. שם שיכנו אותנו בצריף. ליד הצריף שלנו הייתה משפחה מרוקאית עם עשרה ילדים. אחותי גרה אז בכפר סלמה בתל אביב. נפגשנו עם אחותי, אמי רצתה לשהות אצלה כמה ימים. אני חזרתי לצריף. כשהחזרתי, גיליתי שהמשפחה מרובת הילדים פרצה לצריף והם גירשו אותי. אמי נשארה עם אחותי בכפר סלמה, ואני שכרתי דירה בכל מיני מקומות- בת ים, חולון, תל אביב ועוד. אמי, אסתר ניזורי, נפטרה ממחלה קשה שנה וחצי לאחר שעלינו לארץ. על מנת לממן את השכירות עבדתי שנים רבות במשק בית. אחרי זה טיפלתי באישה חולת סרטן. בגיל 53 נפצעתי בתאונת דרכים קשה. קיבלתי פיצוי חד פעמי מעזרה סוציאלית ומאז לא עבדתי. הייתי עם גבר 14 שנה בחולון בדיוור ציבורי של עמיגור. אחותי עכשיו אלמנה, נכה, ויש לה שני ילדים מאומצים. היא גרה בחולון.